

SVÄVAREN

UFO-CENTER KARLSKOGAS
FÖRENINGSGRAN

NR 4, 1985

SVÄVAREN: SVERIGES
ENDA TIDNING UTAN EN
ARTIKEL OM HALLEYS
KOMET!

UR INNEHÅLLET:

- * PICKNICK VID
HANGING ROCK,
ETT AV ÅRHUNDRA-
DETS STÖRSTA MYS-
TERIER
- * USA-VETENSKAPSMAN
ERKÄNNER: MYNDIG-
HETERNA GÖMMER
STÖRTADE UFOS
- * FALLET JULIO
DEL 2
- * ELDSVÅDOR ORSAKA-
DE DINOSAURERNAS
DÖD
- * DET HELIGA LANDET
ARABIEN
- * OUL!
- * EGYPTENS PYRAMIDER
BYGGDA AV BETONG
- * YAMAMOTOS ÅTER-
KOMST

I NOVEMBERNUMRET AV DEN AMERIKANSKA TIDSKRIFTEN OMNI LÄSER VI ATT DE STORA UFO-ORGANISATIONERNA, INKLUSIVE HYNEKS CENTER FOR UFO STUDIES, BROTTAS MED STORA EKONOMISKA PROBLEM. DET TYCKS VARA SYMPTOMATISKT FÖR DAGSLÄGET. UFO-CENTER KARLSKOGA REDOVISAR ETT KRYMPANDE ANTAL MEDLEMMAR OCH INTRESSET FÖR VERKSAMHETEN ÄR SÄMRE ÄN PÅ MÅNGA ÅR.

Nu är det här ingenting nytt och vi vet sedan gammalt att ufoforskning hör till det otacksammaste man kan ägna sig åt. Detta ständiga sökande efter bevis, denna ständiga brist på bevis. Många orkar helt naturligt inte kämpa vidare och förflyttar sin verksamhet, även om ufo-intresset finns kvar, till något lättillgängligare område.

Det finns emellertid ett uttryck för det läge vi just nu befinner oss i: "Det som ligger så här lågt, kan bara ta en väg, uppåt!" låt oss tillämpa detta. Vi vädjar därför till våra medlemmar att göra allt för att värva nya och ännu en gång sätta ordentlig fart på verksamheten. Själva kämpar vi vidare och karlskogaföreningens bidrag är just nu huvudsakligen Svävaren, som vi hoppas har en del att ge de läsare som inte själva har tid eller möjlighet att följa den utländska ufo-pressen.

Ufocentrets lokalfråga är ännu inte löst. Vi har under julveckan haft ett sammanträffande med Unga Örnar, som vi delar lokalen med, men resultatet av detta vet vi ingenting om i skrivandes ögonblick.

Ufo-forskare har ofta utkämpat en ojämna kamp med den s.k. etablerade vetenskapen, där allt ju enligt vetenskapsmännen själva sker med den noggrannaste bevisföring och objektiviteten aldrig satt i fråga. Hur det i själva verket förhåller sig med den saken, kan den intresserade läsa om i William Broad och Nicholas Wades bok SANNINGENS DÖDGRÄVARE.

Dessa två amerikaner avslöjar på ett spännande och underhållande sätt hur otroligt mycket fusk, bedrägeri och ren lögn som produceras i dagens laboratorier. Ja, redan de gamle grekerna hade sitt järn med i elden. Hipparkus (grekisk astronom) publicerade en stjärnkatalog, som gjorde

honom berömd. Det var bara det att han inte själv observerat några stjärnor, han stal helt enkelt uppgifterna från gamla babylonska källor.

Claudius Ptolemaios (egyptisk astronom vars teori om solsystemet var den förhärskande under 1500 år) påstod sig ha utfört ett stort antal astronomiska mätningar. Det enda han hade gjort var att studera biblioteket i Alexandria och skriva av vad betydligt äldre astronomer åstadkommit.

Isaac Newton förde in en påhittad "korrektionsfaktor" i sitt storverk för att få teorins förutsägelselförmåga att se bättre ut än den var.

Johann Bernoulli (schweizisk matematiker som förfinade differential- och integralkalkylen) plagierade sin sons upptäckt av "Bernoulli-ekvationen" och förfalskade utgivningsdatum för sin egen bok för att den skulle verka ha kommit ut före sonens.

Gregor Mendel (genetikens fader) publicerade statistiska resultat som är för bra för att kunna vara trovärdiga. Han godkände helt enkelt bara de böngroddar som betedde sig som han själv ville.

Robert Millikan (amerikansk fysiker och nobelpristagare) lät helt enkelt bli att nämna de data som inte gick till hans fördel. Däremot hävdade han bestämt att han hade rapporterat allting...

Den här uppräknningen skulle kunna göras mycket, mycket lång. Ja, genierna står praktiskt taget i kö. Man önskar att det vore något mer allmänt känt vad som försiggår i laboratorier på olika forskningsanstalter. Låt oss inte dra alla forskare över en kam, de flesta är naturligtvis ärliga. MEN, det är de flesta ufo-forskare också! Det måste den etablerade vetenskapen i sin självupptagenhet också acceptera.

GOD FORTSÄTTNING!

SENSATIONELL NYHET:

AMERIKANER GÖMMER UFONAUTER

DR. ROBERT SABACKER - HANS MERITER UPPTAR EN ÖVER DECIMETERN LÅNG SPALT I "WHO'S WHO" I MYCKET LITET TRYCK - UTBILDAD VID PRINCETON OCH HARVARD, REKTOR VID GRADUATE SCHOOL OF THE GEORGIA INSTITUTE OF TECHNOLOGY OCH FÖR NÄRVARANDE CHEF FÖR WASHINGTON INSTITUTE OF TECHNOLOGY, HAR NYLIGEN ERKÄNT I EN INTERVJU ATT HAN KÄNNER TILL ATT DE AMERIKANSKA MYNDIGHETERNA HAR STÖRTADE UFOS I SITT FÖRVAR.

Han har också bekräftat att det var han som tog emot den kanadensiske elektronikingenjören Wilbur B. Smith och berättade för honom om de kraschade farkosterna och att de höll på att undersökas av regeringens främsta vetenskapsmän under ledning av dr. Vannevar Bush. (Dr. Sarbacke arbetade på den tiden som vetenskapskonsult åt det amerikanska försvaret. Wilbur B. Smith skrev flera böcker om ufos, som betraktades som mycket kontroversiella.)

Vid ett tillfälle, berättar Sarbacker, att han var inbjuden till ett möte vid Wright Patterson flygbasen i Dayton, Ohio, där offentlighetspersoner rapporterade sina fynd till vetenskapsmän knutna till försvarsdepartementet. Sarbacker hade andra åtaganden under denna tid och hade inte tillfälle att besöka just detta möte, men de som gjorde det, bl.a. Vannevar Bush och den kände matematikern John von Neuman fick veta att "farkosterna verkade vara rymdskepp från ett annat solsystem."

Författaren William Moore, som jagat regeringens ufohemligheter, betraktar Sarbackers uttalande som signifikant. "Det är inte ett direkt bevis, men det passar in bland övrig information från andra källor."

Tack vare intensivt forskningsarbete av Leonard Springfield och William Moore känner vi sedan länge till att det är just vid Wright-Patterson flygbasen som de flesta kraschade ufos och ufonauter enligt påstående förvaras.

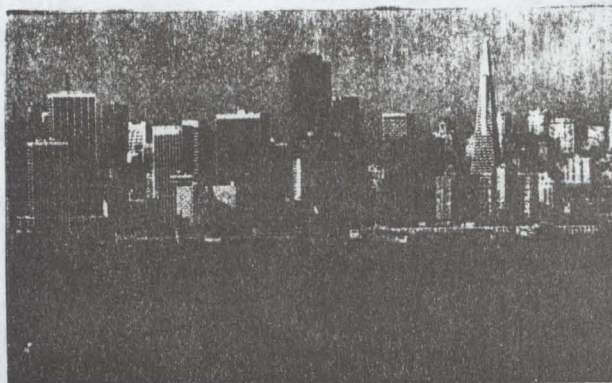
Flying Saucer Review, vol 31, 1985

Ike
Met
Space
Aliens

OUL!

OIDENTIFIERADE UNDERVATTENSLJUD

MYSTISKA UNDERVATTENSLJUD OROAR SAN FRANCISCOBORNA. EN AV HUSBÅTSÄGARNA SÄGER ATT DET LÅTER SOM EN ELEKTRISK RAKAPPARAT, BARA TIO GÅNGER STARKARE.

Rykterna om de mystiska ljuden, som är kända sedan flera år, nådde slutligen husbåtsägaren och akustikern Frank Hubach. Han blev nyfiken och skickade ut sin stab i plastjollar för att spela in oljudet med undervattensmikrofon. När de slutligen lyckades lokalisera ljudet till ett speciellt område 10 meter från stranden vid Sausalito, visade det sig efter en detaljanalys att de akustiska egenskaperna inte hade något gemensamt med de typiska frekvenser som emitteras av maskiner som avfallspumpar och elektriska vibratorer på segelbåtsskrov. "Detta har verkligen satt myror i huvudet på oss," säger ingenjör Jim coe.

Man har bl.a. föreslagit att det kunde röra sig om parningsropen från en liten fisksort (plainfin midshipman). För att kontrollera detta har man låtit fånga några exemplar av denna fisk och placerat dem i det närliggande Steinhart Akvariet i hopp om att de så småningom skall känna sig tillräckligt hemma för att vilja para sig. Då får man alltså möjlighet att jämföra deras parningsrop med de mystiska ljuden från sanfranciscobukten.

Husbåtsägarna är emellertid skeptiska. De tycker att ljuden är alldeles för starka för att ha biologiskt ursprung. Under tiden kämpar de vidare mot undervattensbullret med öronproppar och andra tillgängliga medel.

Bill Lawren, OMNI, nov -85

BAKNING PÅ MÅNEN

MIKROVÅGOR AV SAMMA TYP SOM ANVÄNDS FÖR ATT VÄRMA HAMBURGARE KOMMER KANSKE I FRAMTIDEN ATT GÖRA STÖRRE NYTTA GENOM TILLVERKNING AV BYGGSTENAR AV MÅNDAMM, ENLIGT FORSKARE VID LOS ALAMOS NATIONAL LABORATORY I NEW MEXICO.

Ingenjörerna Tom Meek och Rodger Blake smälte vulkanisk aska vid en temperatur av 2.500 grader F. så att den förvandlades till en hård och betongliknande sten. Vulkanaska är till sin sammansättning nästan identisk med det damm som täcker Månens yta.

"De grundläggande skillnaderna mellan de två materialen är att måndammet är betydligt aktivare på grund av det bombardemang av högenergipartiklar det varit utsatt för under milliontals år. Därför väntar vi oss att det reagerar betydligt bättre för mikrovågsstrålning än det material vi har provat," säger Meek.

Måndamm kan kokas på kortare tid än fem minuter, kanske i stora mikrovågsugnar placerade på månytan eller av en fjärrstyrd månrover med en hel bank av mikrovågsgeneratorer, som kör över månytan och hettar upp dammet. Den hårda ytan kan sedan skäras upp till byggstenar eller användas som vägar. Energin till mikrovågsugnarna kommer förmodligen att tas från solen.

Eric Mishava, OMNI, nov -85

VARJE ÅR FÖRSVINNAR ETT RELATIVT STORT ANTAL MÄNNISKOR PÅ TILLSYNES OFÖRKLARLIGA SÄTT. FLERA ÅR SENARE KANSKE MAN HITTAR ETT LIK I NÅGON MOSSE ELLER UTTORKAD DAMM MEN I VISSA FALL ÄR DET FORTFARANDE ETT OFÖRKLARLIGT FALL. DET HANDLAR BERÄTTELSEN OM, BOKEN VI HAR HÄMTAT DET MESTA MATERIALET UR HETER "PICNIC AT HANGING ROCK" OCH ÄR SKRIVEN AV JOAN LINDSAY. BOKEN ÄR EN ROMAN OCH INTE EN FAKTA BOK I EGENTLIG MENING TROTS ATT ALLA FAKTA OCH PERSONER ÄR VERKLIGA. MAN KAN KALLA DET EN DRAMATISERING AV EN FAKTISK OCH SANN HÄNDELSE. AUSTRALIENSAREN PETER WEIR GJORDE EN FILM PÅ BOKEN OCH HAR VISATS I SVERIGE MED TITELN "UTFLYKT I DET OKÄNDA". DET SKA FINNAS EN FAKTA BOK PÅ ÄMNET OCH VI SKA GÖRA ALLT FÖR ATT FÅ TAG I ETT EXEMPLAR. OM JOAN LINDSAY ÄNNU LEVER I VÄLMÅGA I SITT HEM I MORNINGTON PENINSULA, AUSTRALIEN, SKA VI FÖRSÖKA NÄ HENNE. MEN TILLS VI HAR MER FAKTA KAN VI JU ALLTID BETRAKTA FÖLJANDE LILLA BERÄTTELSE SOM EN LITEN JULHISTORIA.....

PICKNICK VID HANGING ROCK

Lördagen den 14 februari år 1900 var en strålande dag - skimrande varm och med cikadorna spelande från trädgårdens alla hörn och gröna skrymslen.

En vagn full med förväntansfulla och glada unga flickor rullade ut från Appleyards College med Mr Hussey vid tömmarna och snart syntes bara ett dammoln från Melbourne- Bendigo vägen.

Målet var Hanging Rock, ett vulkaniskt klippmassiv på slätten nedanför Mount Macedon och den picnic plats som låg belägen vid en liten tunn skog. Snart stojade ett tjugotal skolflickor på det gröna gräset och en flock papegojor flög skrikande över gläntan mot klipporna.

Efter lunchen strövade dom omkring i grupper och par medan de två guvernanterna Greta McCraw och Dianne de Poitiers slumrade till i skuggan från lövträden.

Mr Hussey kollade till hästarna och muttrade över att hans annars så pålitliga klocka hade stannat på tolv. Allt var lugnt och stilla, precis som det oftast är mitt på eftermiddagen, och tröttheten föll på.

Mademoiselle de Poitiers tittade över sina flickor och såg hur några seniorer vandrade iväg mot massivet för de mätningar de fått tillstånd att göra på massivets nedre regioner, innan hon slöt ögonen.

Marion Quade, Irma Leopold och den efterhagsna Edith Horton i släptåg banade sig väg genom vegetationen och först gick - Miranda.

Mademoiselle hade alltid tyckt att det var något konstgt med den 18 åriga Miranda och när hennes blonda hår rörde sig i vinden och hon vände sig om och log ett konstgt leende mot henne, visste hon vad det var - hon var så lik en Bottcelli ängel. Sedan försvann flickorna ur sikte och stillheten föll över Hanging Rock.

Vad som sedan hände är en ren gåta. Flickorna sågs passera bäcken av ett annat picnic sällskap där Michael Fitzhubert och Albert Crundall var vittnen. Flickorna hade gått längre och längre upp och nådde en plattå med en stor stenmonolit där de uttröttade lade sig ned.

Skuggorna blev allt längre och flickorna blev plötsligt väldigt sömniga. Marion lade ifrån sig sitt anteckningsblock, sträckte ut sig på den dammiga stenplattån vid monoliten och somnade.

Edith Horton vaknade med ett ryck och mädde fruktansvärt dåligt. Miranda stirrade rakt genom henne när hon frågade om dom inte kunde gå hem och skräcken över deras beteende vällde upp. Precis som hypnotiserade började Miranda Marion och Irma att gå mot en skreva bakom monoliten utan att bry sig om Ediths enträgna vädjan.

Hysteriskt skrikande sprang hon tillbaka mot stället där hon senare hittades. Vid utfrågningar av Edith Horton gjorda av polis berättade hon hur hon på vägen ned mötte Miss McCraw på avstånd. Miss McCraw var bara iklädd underkjol och Edith såg henne för bara ett kort ögonblick. Strax därefter observerade hon ett skarpt rött moln mellan grenarna när hon vände sig om och tittade upp. Det var allt man kunde få ur Edith Horton.

Fredagen den 19 februari stod Michael Fitzhubert och Albert Crundall vid de hemlighetsfulla klipporna för att ensamma försöka med det polis, skullgång och ett medium inte lyckats med.

Michael kunde inte glömma hur flickorna passerat bäcken och försvunnit i grönskan och framför allt kunde han inte glömma den vackra Miranda. Hela dagen letade de och när natten kom vägrade Michael lämna massivet trots att han var utmattad och lyckades till slut övertala Albert att rida hem och ljuga för föräldrarna medan han övernattade där.

Den natten drömde han om Miranda....

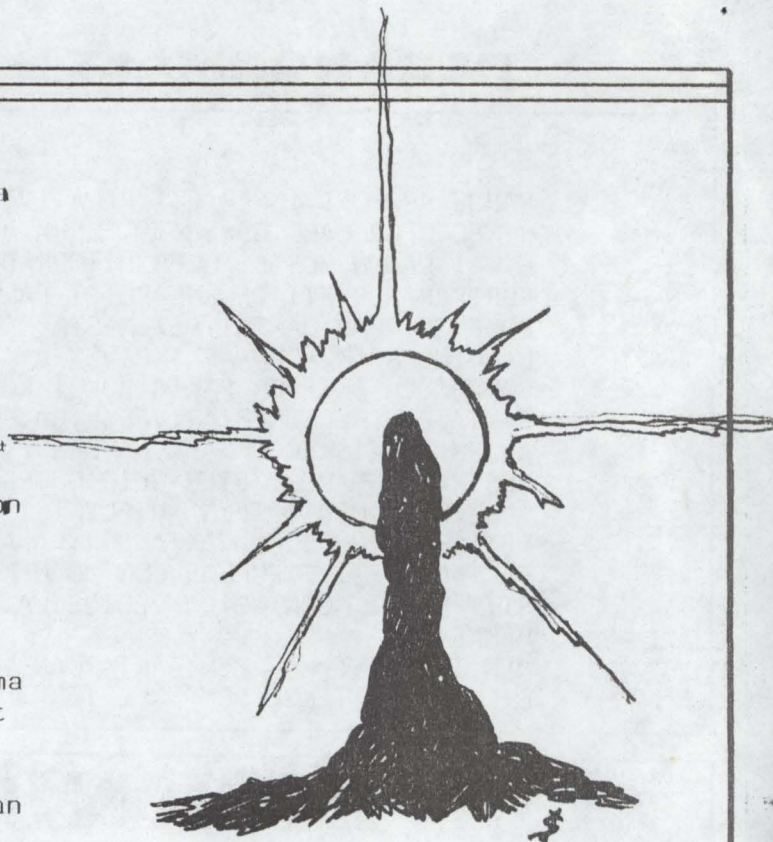
Dagen därpå väntade Albert förgäves på Michael innan han i spoosträck red till Hanging Rock för att finna honom liggande medvetslös och skadad. Han hade fallit utför en brant under natten.

Söndagen den 22/2 råkade Albert titta i sin väns anteckningsbok och hittade ett meddelande, som han tydligen skrivit under svåra smärtor innan medvetslösheten kom. Det lød:

ALBERT ABOVE BUSH MY FLAGS
HURRY RING OF HIGH UP HIGH
HURRY FOUN

Han måste ha hittat något....

Tillsammans med två poliser och en läkare som hela tiden engagerat sig i fallet, följde han Michaels spår upp till plattån med den uråldriga monoliten. En bit upp låg två enorma klippor som kallades de "balanserande klipporna" och det var där man fann den försvunna Irma Leopold. Hon låg under klipporna med ansiktet nedåt och med armen över huvudet, precis som om hon bara fallit i sömn. Hon var dammig och blodig men vid liv.

Läkaren trodde inte sina ögon. Hon var oskadd! Hon var konstigt nog barfota trots att hon hade haft knäppekängor och sockor vid picnicken och dessutom var fötterna utan minsta skråma, ja nästan rena..

Varken skor eller sockor hittades någonsin igen. Miss Leopold fördes i vagn till Fitzhuberts egendom vid Lake View och vårdades för chock. Hon mindes ingenting....

Där slutar i princip historien om picnicken vid Hanging Rock. Michael och Albert reste runt i Queensland och Mirandas rumskamrat Sara Waybourne tog en natt sitt liv genom att hoppa från deras rumsfönster på skolan. Hon hade aldrig accepterat Mirandas försvinnande och orkade inte leva mer. Mrs Appleyard, rektor för Appleyard skolan, åkte den 27/4 ut till den ödesdigra Hanging Rock och hoppade utför en klippa.

Bara den uråldriga stenmonoliten vet vad som egentligen hände Alla Hjärtans dag den där varma dagen för 85 år sedan och kanske den en dag ska avslöja sin hemlighet.....

"Efter att de två guvernanterna och jag själv insåg att ingen av oss i sällskapet hade rättat tiden, då både min egen klocka och Miss McCraws hade stannat under färden ut, kom vi överens om att vi skulle åka från picnicplatsen så snart som möjligt efter lunch. Mrs Appleyard väntade oss tillbaka till skolan senast klockan åtta. Franska guvernanten arrangerade så att vi skulle ha te och kaka efter det att jag selat mina hästar för vi hade ganska lång väg hem framför oss.

Jag skulle gissa på att klockan var ungefär halv fyra, med tanke på hur skuggorna föll över massivet. Så snart vattnet kokade gick jag över för att berätta det för de två ansvariga guvernanterna. Den äldsta av dem, som hade suttit under ett träd och läst när jag sist såg henne, fanns inte kvar.

Faktum är att jag aldrig såg henne igen. Fransyskan verkade väldigt skräddad och frågade mig om jag sett Miss McCraw gå bort från platsen vilket jag inte hade.

"Ingen av flickorna såg vilken väg hon tog. Jag kan inte förstå varför hon inte är tillbaka. Hon är en så punktlig dam..", sade hon. Jag frågade om resten av mina passagerare var närvarande och klara för avfärd.

"Alla utom fyra. Med mitt tillstånd gick de iväg på en kort promenad längs bäcken för att få en närmare titt på Hanging Rock. Alla utom Edith Horton är seniorer och väldigt pålitliga.", svarade hon.

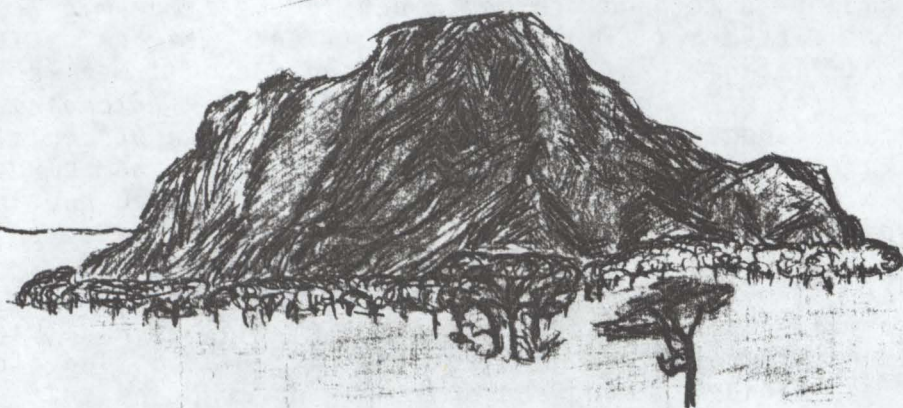
De tre saknade flickorna satt framme hos mig på kuskbocken till picnicken. Jag kände dom ganska bra. Det var Miss Miranda, Miss Irma Leopold och Miss Marion Quade. Jag var inte speciellt orolig just då utan bara lite besvärad över förseningen av avfärden.

Jag känner till landskapet väl och hade snart organiserat flickorna i par för att ropande leta runt bäcken på plattån.

Det måste ha gått ungefär en timme när flickan Edith Horton kom springande ut från buskagen nära sydvästra basen av massivet, gråtande och skrattande i ett och med sin klänning söndersliten.

Jag trodde att hon skulle få ett hysteriskt utbrott. Hon sade att hon lämnat dom andra tre flickorna "någonstans däruppe", pekande upp mot massivet men hon verkade inte ha en aning om i vilken riktning. Vi frågade om och om igen om hon inte kunde försöka komma ihåg vilken väg dom hade tagit men allt vi kunde få ur henne var att hon blivit skrämd och sprungit tillbaka hela vägen nedför berget. Lyckligtvis har jag alltid lite konjak för nödfall.

Vi gav henne lite och bäddade ned henne tillsammans med Miss Rosamund (en senior) i vagnen medan vi fortsatte sökandet.

Jag kallade tillbaka flickorna, räknade över dem, och den här gången fortsatte vi högre upp - precis vid massivets södra bas i hopp om att finna Edith Hortons spår men de hade försvunnit nästan omedelbart på det steniga underlaget.

Utan förstöringsglas skulle det vara omöjligt att se något spår. Ingen av buskarna verkade rörd utom ett ställe där hon kommit ut i det öppna och börjat springa tillbaka mot vår picnic plats vid bäcken. För referenser märkte vi ut öppningen mellan dessa träd med pinnar. Under tiden hade två av seniorerna gått längs bäcken för att fråga ett annat picnic sällskap, som var där när vi anlände innan lunch, men de hade släckt elden och åkt - förmodligen medan jag såg till hästarna. Fyra personer och en vagn. Jag tror det var överste Fitzhuberts men jag träffade aldrig någon av dem. Flera av flickorna sade att de sett denna vagn köra iväg tidigare på eftermiddagen med en ung man ridande på en vit arab efter. Vi måste ha sökt i flara timmar. Jag kunde inte tro att tre eller fyra förnuftiga människor kunnat försvinna så snabbt på ett relativt litet område utan några som helst spår.

Jag är fortfarande lika konfunderad som igår eftermiddag. Då även de lägsta och lättillkomliga delarna av massivet är förrädiska, särskilt för oerfarna flickor i långa sommarklänningar, var jag rädd för att släppa dem ur sikte ifall de skulle gå vilse vid alla hål och skrevor och med ett enda övervuxet spår mot plattån, som de förmodligen inte tog då jag tittade ytterst noga på platsen där det börjar. Det fanns inga spår av nedtrampad vegetation, fotspår e.dyl. varken där eller någon annanstans. När det blev sent och mörkret föll på, vi visste ju inte tiden utan kunde bara gissa med solens hjälp, tände vi en rad brasor längs bäcken på så sätt att de kunde ses från alla vinklar på denna sida massivet. Vi fortsatte också ropa så högt vi kunde tillsammans.

Vid det här laget var franska damen och jag utom oss av oro och visste inte om vi skulle åka tillbaka till Woodend med nyheterna eller fortsätta leta. Vi hade bara de två oljelamporna på kärran och min stormlampa lyste upp ett par meter som bäst.

Om de saknade fortfarande var kvar på massivet, vilket jag började betvivla, utan tändstickor skulle de vara i rejäl fara efter mörkrets inbrott om de inte hade vett nog att sitta still i en grotta tills gryningen. Franska damen och några av flickorna började så smått bli hysteriska och inte undra på det.

Ingen av oss hade inte haft så mycket som en kopp te sedan lunch och vi var alldeles för oroliga för att bry oss om att laga något.

Vi hade lite lemonad och kakor och jag bestämde mig för att ta sällskapet tillbaka till skolan utan att leta mer den natten.

Jag vet ärligt talat inte om jag handlade rätt men jag tar fullt ansvar för mitt handlande. Jag känner de tre flickorna ganska väl och jag trodde nog att såvida de inte haft en olycka alla tre, vilket verkade otroligt, så skulle nog Miss Miranda, som kände bushen väl, hålla huvudet kallt och ta skydd för natten. Vad guvernanten anbelangar hoppas jag för hennes skull att hon inte gick vilse ensam. Kunskaper i geometri hjälper inte mycket i bushen.

Efter ett besök i Woodend polisstation på hemvägen där jag snabbt informerade tjänstgörande konstapel om vad som hänt vid Hanging Rock, åkte vi till Appleyard college utan att stanna. Jag glömde att nämna att jag gjorde en noggrann undersökning av de offentliga toaletterna vid picnicplatsen ungefär halvvägs mellan bäcken och klippans bas."

Ur Ben Husseys vittnesmål till
Konstapel Bumphier, Woodend.
Söndagen den 15/2 1900

"Fastän Alla Hjärtans Dag vanligen är förknippad med byten av presenter och hjärteärenden, är det idag exakt tretton år sedan den fatala lördagen när ett sällskap på tjugo skolflickor och två guvernanter gav sig av från Appleyard college på Bendigo Road för att ha picnic vid Hanging Rock. En av guvernanterna och tre av flickorna försvann under eftermiddagen. Endast en sågs någonsin till igen. Hanging Rock är ett fantastiskt vulkaniskt stycke rest på slätten nedanför Mount Macedon med speciellt intresse för geologer för dess unika klippformationer med monoliter och ryktbara bottenlösa hål och grottor, som till helt nyligen var utforskade (1912).

Man trodde då att de saknade personerna hade försökt klättra på de farliga klipporna nära toppen där de troligen mötte sina öden; men om det var en olycka, självmord eller helt enkelt mord har aldrig fastslagits då kropparna aldrig återfanns. Intensiva eftersökningar av polis och befolkning i det relativt lilla området gav inga ledtrådar till lösningen på mysteriet ända tills lördag morgon, den 21 februari, då unge Michael Fitzhubert, en ung engelsman på semester vid Mount Macedon, (nu bosatt på en egendom i norra Queensland), fann en av de tre försvunna flickorna.

Irma Leopold låg medvetslös vid foten av två enorma klippor. Den stackars flickan återhämtade sig så småningom påsånär en skallskada som gjorde att hon inte mindes någonting av vad som hänt efter det att hon och hennes kamrater hade påbörjat sin klättring på de övre nivåerna. Sökandet fortsatte under flera år trots stora svårigheter och orsakade Appleyard skolans rektors mystiska död några månader efter tragedin. Skolan totalförstördes vid en gräsbrand sommaren därpå.

1903 campade två kaninjägare vid Hanging Rock och hittade en liten bit krusat tyg, som polisen misstänkte var en bit från den saknade guvernantens underkjol. En något obemärkt figur dyker kort upp i denna extraordinära historia; en flicka vid namn Edith Horton, 14 årig elev vid Appleyard college, som hade följe med de tre andra flickorna en kort bit uppför massivet. Denna flicka återvände i skymningen till de andra picnic deltagarna vid bäcken nedanför i ett totalt hysteriskt tillstånd och var då och även efteråt inte istånd att komma ihåg någonting av vad som hänt senare.

Trots flera förfrågningar under åren avled Miss Horton nyligen i Melbourne utan att ha lämnat någon användbar information.

Grevinnan de hatte- Marguery (då Irma Leopold) lever numera i Europa. Då och då har grevinnan gett tillstånd till intervjuer, bl.a. Society for Psychial Research, men har aldrig kommit ihåg något utöver det hon kunde minnas första gången efter det att hon återfick medvetandet. Så college mysteriet, precis som det berömda Marie Celeste fallet, verkar för evigt förbli olöst."

Ur en Melbourne tidning
14 februari 1913

J
HAPPY
X-MAS

BIOLOGISK PERSONLIGHETSKLYVNING

PERSONLIGHETSKLYVNING ÄR ETT STORT MEDICINSKT MYSTERIUM. EN MÄNNISKA SOM INOM SIG HÄRBÄRGERAR DELAR AV FLERA PERSONLIGHETER SOM VAR OCH EN STRÄVAR EFTER ATT TA KONTAKT ÖVER KROPPEN. DET ÄR VÄLKÄNT ATT DESSA OLIKA JAG PSYKOLOGISKT ÄR MYCKET OLIKA, MEN DET VERKAR NU OCKSÅ SOM OM SKILLNADERNA ÄVEN SKULLE VARA BIOLOGISKA.

Dr. Bennett Braun vid International Society for the Study of Multiple Personality i Chicago har t.ex. dokumenterat fall där de olika personligheterna hos en människa uppvisar olika typer av hjärnvågor, smärttrösklar och förmåga att läka sår. Men ett av de mest uppmärksammande fallen rör en person med ett flertal personligheter - där alla utom en är allergiska mot citrusfrukter.

"Om denna personlighet äter en apelsin och behåller kontrollen över kroppen tillräckligt länge för att hinna smälta den uppstår inga biverkningar. Men om däremot en annan personlighet tar över, blir kroppen full av utslag." Andra psykiatrer som studerat personlighetsklyvning har kommit till liknande resultat. Multiple Study Group som träffas varje månad vid University of California i Irvine, rapporterar om en kvinnlig patient som skulle sövas för att genomgå en operation. Anestesin fungerade för några av hennes personligheter men de flesta av dem kunde efter ingreppet ge en helt korrekt redogörelse för kirurgen om operationen. De klagade dessutom på att det varit smärtsamt.

Andra patienter behövde olika glasögon beroende på vilken personlighet som behärskade kroppen

Eftersom personlighetsklyvning betraktas som någonting sällsynt, är många av experterna fortfarande tveksamma. "Det har förekommit fler rapporter under de senaste tio åren än under människans hela föregående historia," säger dr. Martin Orne, hypnoterapeut. Eftersom hypnos används för att diagnostisera och behandla misstänkta fall av personlighetsklyvning, menar Orne att terapeuterna kanske framkallar nya fall genom olika uttalanden under hypnosen.

D.Scott Rogo, OMNI, nov -85

TOMATER I KINA INGEN NYHET

FÖR TVÅ ÅR SEDAN HITTADE MAN I KINA ETT ANTAL FÖREMÅL I EN TVÅTUSEN ÅR GAMMAL GRAV FRÅN HAN-DYNASTIN, SOM VISADE SIG VARA FRUKTER OCH NÖTTER.

Föremålen täcktes med steriliserade tyger och en månad senare började de gro.

Växterna fortsatte att växa och började bära frukt, som senare visade sig vara grönsaker, nämligen tomater. Tidigare har man trott att tomater infördes till Kina under 1800-talet. Det är mycket man tror och litet man vet.

Fortean Times, No 44

*GLÖM INTE
BETALA
MEDLEMSAVGIFTEN!*

FALLET JULIO

DEL 2
AV ANTONIO RIBERA

HÄR FÖLJER ANDRA DELEN AV DET MÄRKLIGA FALLET JULIO, KIDNAPPNINGEN I SORIA I SPANIEN. FÖRSTA DELEN AV ARTIKELN FINNS PUBLICERAD I FÖREGÅENDE NUMMER AV SVÄVAREN.

FARKOSTEN

Så fort Julio nått toppen av sluttningen fick han syn på maskinen. Den var dold bakom två små kullar på botten av en uttorkad flod. Han hade väntat sig något, kanske ett flygande tefat, men inte så stort som detta! Till en början kunde han bara se den vänstra delen av maskinen (resten doldes bakom en av kullarna), men det var fullt tillräckligt! Han blev överhört förvånad och bara stod där mitt på stigen med öppen mun oförmögen att röra sig. Senare sade han till Jose Antonio Campana: "Det var som om Karl Marx hade mött Gud, Jag, som tidigare varit så skeptiskt, stod nu själv 70 meter från en utomjordisk farkost."

När undersökarna så småningom rekonstruerade fallet i alla detaljer, upptäckte man hu ändamålsenligt farkosten var placerad. Den stod i botten på en liten dal delvis på en veteåker och delvis på en annan åker som låg i träda. Trots att huvudvägen bara låg 400 meter bort, var farkosten omöjlig att upptäcka för obehöriga. Den jättelika maskinen svävade 4 meter över marken, med centrum över åkern till vänster, trots att den högra delen täckte den andra åkern med cirka 10 meter. Denna fantastiska anordning, kanske 100-tals ton tung, som svävade ljudlös och orörlig, gjorde ett enormt intryck på Julio. Enligt hans beräkning var den minst lika hög som ett tre- eller fyrvåningshus. Från kupolen högst upp till underdelen av kroppen var det 15-20 meter. Diametern var kanske 60-70 meter.

Farkostens form var som en upp och nedvänd sopptallrik. Den verkade tillverkad av metall med matt silverskimrande yta. "Vingarna" eller den bärande delen av diskusen, utgjorde mer än två tredjedelar av diametern. Julio stirrade i

förundran på den sköna synen. Där kupolen sammansmälte med den stora diskusen såg han en ring, cirka 1 1/2 meter bred, som sände ut blinkande ljus i olika färger, alltid i en obruten sekvens av blått, grönt, rött och gult. Ringen såg ut att rotera från höger till vänster (motsols) men detta var endast en optisk illusion. Där uppe, nästan vid kupolens topp, syntes en rad mörka vertikala trianglar, som senare visade sig vara fönster i kontrollkabinen.

De två männen (varelserna från farkosten) had fortsatt att gå, utan att märka att Julio stannat upp för att titta och han fick springa för att hinna upp dem. Tillsammans kom den fram under farkosten och gick mot dess geometriska centrum. När Julio tittade uppåt och runt omkring sig såg han bara som ett stort metallparaply.

Bottenytan var helt jämn, som gjuten i ett stycke utan bultar eller nitar av något slag.

Nu kände Julio en stark doft av pinje eller ozon, möjligtvis som följd av ett joniserat fält (samma lukt kändes ombord på farkosten). Just vid detta tillfälle började kniven och geväret dras upp mot farkosten, som om de utsattes för ett starkt magnetiskt fält.

Sedan sköt det ner en metalldörr från centrum av diskusen och stannade endast en handsbredd från marken. Även metalldörren var alldeles slät på ytan och rörde sig helt ljudlöst. Den var cirka 4 meter hög och med en diameter av 2 - 2,5 meter. Därefter öppnade sig en dörr av giljotintyp framför dem och därinne fanns ett litet utrymme som var upplyst av ett underligt ljus, som för Julio verkade störande, "verkligen marsianskt", som han själv uttryckte det, i ännu högre grad än männen själva farkosten. Det var ljusets vithet som verkade både så imåonerande och störande; det var så rent, och ändå gjorde det inte ont i ögonen. Nu började Julio bli rädd och och ångra vad han gett sig in på och han tvekade att gå in genom dörren.

(Det finns ett antal tidigare ufo-fall, där det rapporteras om farkoster av liknande typ, med samma cylinder exempelvis fallet Oskar Linke, fallet Mario Zucala, det senare vid fronten vid Guadalajara under inbördeskriget 1939, m.fl.).

Julio klev ändå så småningom in i schaktet och kom in i ett cylindriskt rum, tre meter högt och 2-2,5 meter brett. Väggarna var i samma matta metalliska färg som farkostens ytterhölje. Taket i rummet verkade vara av polerat glas eller plast; vitt, halvgenomskinligt och extremt ljust. Det ljus såg ut att komma från hela taket (det här är typiskt för åtskilliga kidnappingsfall).

Nu upptäckte Julio att hans hund Mus inte längre fanns med, så han var tvungen att återvända för att leta efter den. Han fann Mus, men hunden nekade att komma med - ett mycket underligt beteende med tanke på att Mus annars var beredd att lyda husses minsta vink. Men den här gången fick han dra hunden med sig i halsbandet med tvång.

Hissen steg nu hastigt uppåt och Julio stod nu framför entrén till en korridor i samma storlek som hissen och av

rektangulär form. Ljuset, som lyste upp en stor area helt jämnt, kom även här från taket, som var av samma material som i hissen. De gick cirka 8 meter i korridoren och när de kom till slutet av den tog de av till höger in i en annan korridor. Denna var cirkulär och verkade gå runte hela farkosten. Väggen i korridoren var metallisk och rak medan ytterväggen var välvd som ett valv i en båge och det var ingen tvekan om att den följde kupolens runda form. De gick ytterligare 8 eller 10 meter i korridoren, som beskrev en mycket skarp kurva. På innerväggen observerade Julio två metalldörrar 2,5 x 2,2 meter.

Dessa dörrar var mycket elegant utformade och han såg inga gångjärn, handtag eller märken på dem. Hela platsen gjorde ett kliniskt, anti-septiskt intryck. Han såg också att det inte fanns några vinklar. Väggar och tak flöt samman i en mjuk krökning.

Plötsligt kom de till en liten stega, som fick honom att tänka på stegen i en swimmingpool. Och det förvånade honom att varelser med så utvecklad teknologi, de kunde ju hålla en hel farkost svävande, skulle behöva en stega för att ta sig från en våning till en annan.

(Icke desto mindre finner vid denna "motsägelse" i andra tredje gradens närkontakter, bl.a. fallen Antonio Villas Boas, Socorrofallet och vid Rio Pedras på ön Puerto Rico).

Julio stod fundersam framför stegen. Den såg verkligen ut som stegen i en swimmingpool. Ledstången var cylindrisk, inte särskilt tjock och han kunde lätt få grepp om den med handen. Stegpinnarna satt med ett avstånd av lagom 40 cm, de var halvrunda med den flata sidan uppåt mot foten. Stegpinnarna avslöjade den imponerande längden av varelsernas händer. En av dem gick före Julio upp. Han tog tag i hela steget med handen och tummen under . . . och fingrarna var till-

räckligt långa för att nå runt stegpinnarna. Han klev dessutom upp med otrolig fart. Två kliv och han var uppe.

När Julio började klättra på stegen märkte han att den var ovanligt kall - inte den den temperatur man väntar sig att metallen skulle ha. (Den amerikanske polismannen Herb Schirmer berättar också att han tog i en stege som verkade nedkyld, så kall att det kändes ända in i benet). Stegen i fallet Julio var också av metall, men inte som väggarna. Den verkade snarare förkromad och var väldigt blank.

Några av undersökarna undrade hur Julio kunde ta sig uppför stegen med både gevär och hund. Trots att han är vältränad medger han att det var besvärligt. Han hade geväret på den högra axeln och höll Mus med den högra handen. Han klättrade uppför stegen genom att endast stödja sig med den vänstra handen. Flera år som alpinist var honom till god hjälp. Stegen slutade i en rund öppning i taket, 80 cm i diameter. Taket var tunt, 10 cm eller så. Trots att Julios förmåga att bli förvånad torde vara åtskilligt avtrubbad vid det här laget, gav det han fick se när han stack upp huvudet genom öppningen honom hans livs största överaskning.

I KONTROLLRUMMET

Det första Julio fick syn på var ytterligare en individ, som hälsade honom med orden: "Var lugn, det finns inget att oroa sig för!"

Denne man var den längste av de tre och han dök upp bakifrån på höger sida, där det fanns en kontrollpanel, som såg ut som en dator

Julio upptäckte återigen att den mest karaktäristiska egenskapen i rummet var ljuset. Om det hade verkat underligt i korridoren, blev det rent otroligt här i kabinen. Det fanns ingen antydning till någon skugga. Alla färger var absolut likvärdigt upplysta. Det var en vit, ren värld, där det inte fanns något mörker och där allt syntes så tydligt att man hade kunnat räkna porerna i huden. Ljuset var mystiskt, nästan sakralt. Det överensstämde med männen i farkosten, med hela deras filosofi. I denna värld av ljus var det nästan omöjligt att bära på onda tankar, för allting var klart och tydligt, väl synligt. Det ingav lugn, en känsla av frid; även rummets struktur bidrog till detta. Rummet var välvt, en hel konstruktion av samma ljusemmiterande vita glas eller plast. Och ljuset var hemligheten: Julio kände sig insvept i det, för det kom både från tak och väggar.

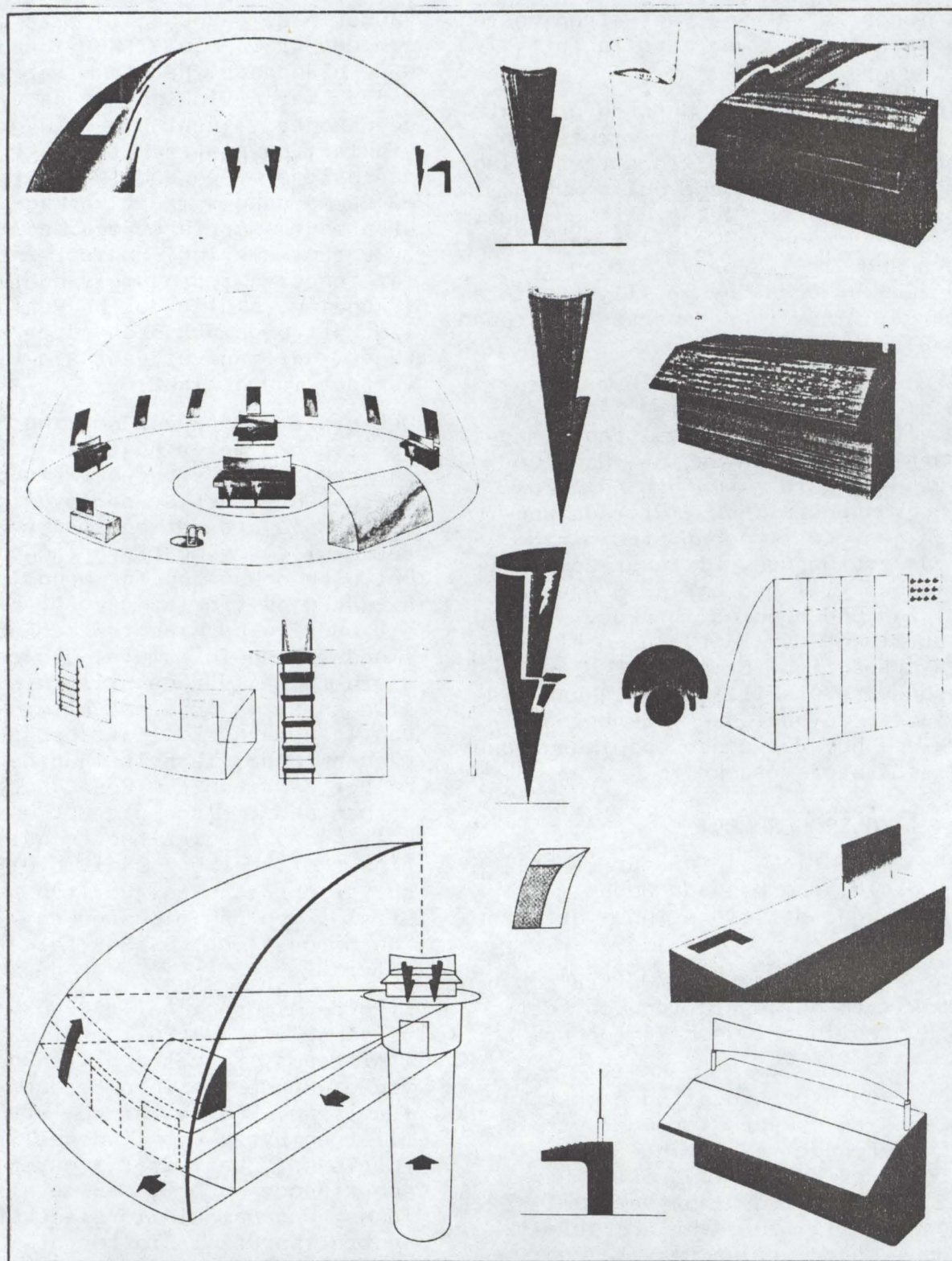
Ljuset hade en behaglig effekt, eftersom det trots sin vithet inte verkade bländande. Här fann inte heller några skarpa vinklar. Dessa två egenskaper, ljuset och frånvaron av vinklar, gav intrycket av att vara på "insidan av en bubbla", skyddande på samma gång som det verkade fritt utan mågra barriärer och med mycket rymd runt omkring. Han det inte varit för fönstren i den omgivande väggen i kupolen, skulle det ha varit omöjligt att bedöma avstånd över huvudet. När man väl vant sig vid det, var det fantastiskt.

Det stora rummet var omkring 15 meter brett och 5 meter högt och gav ett intryck av att vara enormt rymligt. Julio tänkte att de som byggt det här måste ha gjort det med tanke på att det skulle användas vid långa resor. Det gick också upp för honom att avsaknaden av vinklar var ett bra sätt att undvika hörn och därmed uppsamlingsställen för smuts. Och det stora rummet var naturligtvis rent på alla sätt, ja extremt kliniskt. Han lade märke till att besättningsmännen rörde sig helt ljudlöst över golvet. "Nästan som Rosa Pantern", sa han och tillade att det måste ha haft någon speciell sorts sula under sina skor. När han själv gick över golvet hördes stegljud från hans stövlar och han minns också klart att han hörde ljudet av Mus tassar på golvet.

Från öppningen i golvet kunde Julio också se ett kontrollbord. Det stod i mitten av rummet och från hans egen vinkel kunde han inte se det rakt framifrån. Formen var som ett bord eller en byrå. Det liknade lite grann en elorgel. Det var 2,5 meter brett och stående på det, med metallfötter, fanns en genomskinlig glasskärm. Kontrollbordet i sin tur stod på en rund plattform av samma vita material som golvet i övrigt.

Resten av möblemanget bestod av två andra bord, men mindre än det i mitten. De var cirka 1,5 meter breda men för övrigt likadana som det större. De var placerade utefter periferin av främre väggen i rummet, nästan mot den yttre väggen, med ett av borden i linje med det stora bordet i mitten och de andra två i 90° vinkel till höger resp. vänster. Avståndet mellan borden var mellan 5 och 6 meter.

Framför bordet stod några mycket underliga stolar.

De var höga och koniska med toppen nedåt mot golvet. Vad som överraskade Julio mest var det faktum att denna enda punkt utgjorde enda stödet i golvet. Han säger att han inte kunde förstå att stolarna kunde stå upp. (Herb Schirmer i USA observerade också två stolar med triangulära ryggar framför ett kontrollbord... och där fanns också en stor skärm ovanpå.)

I själva verket var den nedre punkten av stolen inpassad i en slits som var så

smal att den såg ut att vara ritad på golvet. Och stolarna hade inget annat stöd. Det var mycket underligt. Julio tittade därefter på sin högra sida och öven nära den omgivande väggen fanns en panel, fyrkantig, omkring 4 x 4 meter. Den kontrasterade starkt mot resten av möblemanget, eftersom den var blygrå till färgen, medan kontrollborden och stolarna verkade klädda i svart konstläder eller något liknande.

Slutligen fanns till vänster och strax bakom ett kvadratisk bord av annat material än kontrollborden och stolarna. Det var metalliskt, i en blåsvart nyans, ungefär som Julios gevär. På högra sidan om det stod en fyrkantig krökt skärm. Han fick senare reda på att detta bord användes vid kirurgiska ingrepp.

Fönstren var placerade runt kupolen med intervall på runt 1 - 1,5 meter. De var rektangulära, med den långa sidan vertikalt och glaset var halvgenomskinligt. Genom fönstren kunde han se det omgivande landskapets form och färg, trots att gryningsljuset just börjat bryta igenom. Det var som att titta genom infraröd-linser, enligt Julio.

Slutligen en observation av ändarna på stegens ledstänger. De var krökta runt och ned mot golvet i 180°.

(Läsaren har naturligtvis lagt märke till den oerhörda detaljskärpan i beskrivningen. Detta beror på att vad som här återges är ett sammandrag av ett dussin hypnossessioner, som gjorde det möjligt för illustratörerna Carmelo Solar och Vicente Arnas att åstadkomma en extremt detaljerad rekonstruktion av det som beskrivits av Julio. Julio är dessutom exeptionellt god observatör och det gör detta till det bäst studerade kidnappningsfallet i världen).

UNDERSÖKNINGEN AV HUNDEN

Mus hade knappast hunnit bli frisläppt förrän han började gå runt och nosa på allting, kontrollpanelerna, stolarna osv. Julio hade också märkt att kontrollrummet luktade starkt av pinje, en lukt som tilltalade honom. När det gällde ufonauterna, verkade de inte vara vana vid djur. Den längste av de tre var mycket spänd när Mus nosade på honom, som om hundens uppträdande var honom främmande och skrämde honom.

Julio som började frukta att hunden snart skulle göra någonting "olämpligt" kallade på honom. Ljudet av namnet Mus väckte stor uppmärksamhet bland besättningsmännen, alla tre vände sig om med ett milt uttryck av förvåning i sina pokeransikten. Den vokala konversations-tekniken kan inte ha varit särskilt främmande för dem, eftersom Julio efter en tid upptäckte att de själva också använde tal emellanåt. Möjligen var det ordet "Mus" som gjorde sådant intryck på dem, som om detta hade

någon mening på deras eget språk eller på något sätt lät bekant för dem.

Medan Julio håll på att övervinna chocken han fått vid anblicken av kontrollrummet, frågade han varifrån de kom. På detta svarade de med tankeöverföringstekniken. En slags mentala meddelanden som de använde sig mycket av. Julio minns två av dessa meddelanden. Det första verkade vara en kombination av en 3:a ovanpå en 7:a och det andra såg ut som två böjda streck med ryggen mot varandra och sammanbundna med två raka horisontella streck. (Symbolen visar en viss likhet med det välbekanta UMMO-tecknet H).

När Julio fortsatte fråga och insisterade: "Varifrån kommer ni?" upprepade de "3,7, i kvadrat". Julio tyckte också att han fick intrycket av ett grekiskt Lambda (λ) och ett upp och nedvänt grekiskt Jöta (J) med ett horisontellt streck.

Efter denna konversation bad de honom att få undersöka hunden. Det skall understyckas att deras uppträdande hela tiden var ytterst väluppfostrat, en tålmodig och förstående attityd. De uppförde sig så som Julio själv skulle göra mot ett barn eller en lillebror. Han tyckte att de var där för att skydda honom och svara på hans frågor (även om han inte förstod alla svaren). Deras attityd gentemot Julio bar inga spår av överlägsenhet, det verkade bara som om de satt inne med all kunskap.

Genom telepati bad de honom alltså att få undersöka hunden. De ville ta blodprov på honom. Julio accepterade omedelbart, övertygad om att de inte skulle skada djuret. De gick sedan allesamman över till operationsbordet och där tog den längste av dem tag i Mus och genom att lägga underarmen under hunden, lyfte han upp honom på bordet. Hans beteende var professionellt med snabba säkra rörelser. Den stackars rädda Mus gjorde inget motstånd. Han stod där orörlig på andra sidan skärmen.

Julio antog att de undersökte honom genom den svarta skärmen, men han såg inte själv någon bild på den. Efter att ha lagt hunden först på den ena sidan och sedan på den andra flyttade de honom till mitten av bordet. Med en spruta tog man sedan blodprov från en av tassarna med utomordentlig

precision. Sprutan verkade vara gjord av metall - den var åtminstone blygrå till färgen. Den var smal och inte särskilt lång och med en kapacitet av cirka 10 cc. Den tunna nålen var gjord i ett stycke med resten av sprutan. Vid sidan hade den två ringar för fingrarna och vid änden en ring för tummen. Rent allmänt såg sprutan helt normal ut. Det som förvånade Julio var hur lätt man hittade ådern. Varelsen hade träffat rakt på den.

Besättningsmannen lade tillbaka sprutan i en gråsvart metallcylinder, som han tagit från baksidan av bordet. Sedan sade de telepatiskt till Julio "eftersom du är här, låt oss titta på dej också!" (Detta uppfattade Julio som om deras huvudintresse egentligen var hunden). De ställde nu Julio bakom skärmen och efter några minuter fick han intrycket av att det hela var klart. Så tog den minste ur besättningen honom med sig till kontrollbordet i mitten av rummet.

KONTROLLBORDET

Besättningsmannen, som utan tvekan var den som hade till uppgift att ta hand om Julio, gav honom en vänlig order: "sitt ner!" och pekade mot en av stolarna vid kontrollbordet. Julio lydde men var ytterst försiktig av rädsla för att den osannolika stolen skulle kollapsa. Men den gungade knappast till när han satte sig. Varelsen satte sig i stolen till höger om honom. Framför dem fanns det stora kontrollbordet, som Julio nu hade tillfälle att granska i detalj.

Så snart de satt sig började hans kompanjon sitt arbete. Till Julios stora förvåning fällde han upp vänstra armstödet och där visade sig ett flertal silverfärgade knappar; han fingrade lätt på dessa och stolen började vrida sig i spåret i golvet. Stolarna var höga, omkring 1-1,5 meter. De verkade klädda i samma plastmaterial eller läderimitation som borden och kändes mycket bekväma eftersom man inte sjönk ned i dem. De var precis lagom mjuka. Ryggen på stolarna var formade som de ornamentala spanska damernas kammar av sköldpaddsskal. Ryggen fortsatte upp bakom huvudet, svängde runt och omgav den som satt i stolen på båda sidor. Armstöden liknade de som finns på vissa biograffotöljer, med rundade hörn. Även om stolarna var koniska till formen, var sitsen fyrkantig och omkring 60 cm bred.

Julios fötter nådde golvet när han satt längst ut på kanten av stolen. Hans följeslagare satt med ryggen mot ryggstödet och ändå nådde händerna kontrollpanelen utan svårighet. Han skötte reqlagen med en hastighet och säkerhet som var häpnadsväckande. Och han gjorde det utan att titta på händerna. Han fick Julio att tänka på en första klassens maskinskriverska. Farten och precisionen med vilken hans långa fingrar lekte med knapparna fram och tillbaka utan att röra handflatan. Ibland svängde han runt i stolen. Ibland rörde han sig bort från bordet och iakttog instrumenten. Hela skeendet trollband Julio.

Höjden på kontrollbordet i mitten av rummet var omkring 1,5 meter och längden mellan 2,5 och 3 meter. Längst fram fanns en meterdjup utskjutande del och det var på denna del som alla kontroller, knappar, sensorer och indikatorer fanns. Spakarna var svarta och mycket elegant utformade och avslutades i förnicklade handtag av upp och nedvänd pyramidform. Det fanns nio spakar som satt i tre rader på varje sida. Ovanför dem fanns på varje sida nio upp och nedvänt koniska röda knappar eller sensorer med en inbuktning i mitten. Autopiloterna var halvrunda, omkring 2 cm i diameter och blinkade hela tiden. Och de skiftade färg enligt ett visst mönster.

MANNEN PÅ DEN STORA SKÄRMEN

Medan allt detta pågick hade Julio ett fast grepp och Mus halsband. Hunden satt på sin husses vänstra sida. Mus var Julios enda kontakt, i detta sammanhang, med det normala. Det ingav honom en känsla av lugn att ha hunden vid sin sida. Hans gevär stod lutat mot det högra armstödet.

Plötsligt hördes ett kort visslande ljud i hela rummet, som satte besättningen i rörelse. Den längste av de tre, som tills nu hade befunnit sig i närheten av opertaionsbordet, gick och satte sig framför en av kontrllborden. Och alla tre tittade koncentrerat på skärmarna framför sig.

Det visslande ljudet, liksom ljuset, verkade komma från hela rummet. Efter en kort vissling började skärmarna bli mjölkvita och slutligen helt vita. Sedan formades en bild på skärmarna

som liknade besättningsmännen, men äldre. "Plötsligt började de tala sinsemellan och isamma ögonblick märkte Julio hur den telepatiska förbindelsen med honom själv upphörde.

Konversationen var kortvarig och varade 2 eller 3 minuter. Först talade mannen på skärmarna. De andra lyssnade mycket uppmärksamt, nästan utan att blinka. Det var ydligt att de hade att göra med en överordnad. Först talade endast han. Sedan talade han med mannen bredvid Julio, som tydligen förde befälet i kommandorummet. De andra två tog endast mindre del i samtalet.

Mannen på skärmen såg ut att vara 60 år eller äldre. Han hade lätt fårade drag. Språket de använde lät fult och fränstötande för Julio. När han skulle beskriva hur det lät, liknade han det vid en blandning av tyska och kinesiska. (Senare när undersökarna lät Julio lyssna på band med olika språk, sade han att han tyckte att det mest liknade koreanska). Han menade att det liknade tyska på grund av dess hårda och gutturala egenskaper och kinesiska för att orden innehöll enstaka konsonanter. De verkade "spotta" ut orden och vissa ljud lät som hostningar. De modulerade inte talet, orden lät som om de kom direkt från magen, som orientaliska stridsrop. Det lät som om inte stämbanden användes utan orden kom direkt från diafragman. Dessutom verkade de ha problem med strupen av något slag (ytterligare en detalj som liknar UMMO-fallet). De hade svårighet att påbörja varje ny fras och yttrade då och då ett litet skrik, som om de höll på att kvävas.

Bland de ord som Julio kunde erinra sig under hypnos fanns många hårda konsonanter Kr, F, Pn som alla uttalades skarpt. Det var också många vokaler och diftonger som au eller ue som lät som hundskall när de uttalades. De talade monotont, hårt och obehagligt.

Plötsligt försvann bilden av chefspersonen på skärmen, som återigen blev genomskinlig. Då återupptogs den telepatiska kontakten med Julio.

Efter att "chefen" försvunnit utbröt febril verksamhet i kontrollrummet. De tryckte på knappar som galningar. Mannen vid Julios sida verkade leda arbetet. Det var tydligt att det fanns en stark laganda mellan dem. Det var i detta stadium av skeendet som den centrala platt-

formen började rotera -motsols - och plötsligt stannade när kontrollbordet befann sig i linje med datorn. Sedan återvände plattformen till sin föregående position. Nu hörde Julio ett starkt visslande ljud inuti huvudet. Från denna punkt i händelseförloppet finns ett stort gap i minnet, som inte återkommer förrän långt senare.

Som med så många vittnen i kidnappingsfall uppstår här hos Julio något som är en "minnesförlust i minnesförlusten", en spärr som inte ens går att forcera med hypnos. Här stöter vi på en kraftfull mental blockering, kanske framkallad för att skydda personen i fråga från en upplevelse som annars skulle kunna vara alltför traumatisk för honom. Detta totalt osynliga område i Julios minne verkar ha innefattat en total fysiologisk undersökning v honom, när man tog prov av olika slag och kanske färdades i omloppsbana runt jorden. När Julio lyssnade på banden från hypnossessionerna i efterhand, vaknade hans undermedvetna. Men uppgiften att gradvis tvinga fram sådana traumatiska upplevelser till ytan måste ske med yttersta försiktighet och man blev tvungen att avbryta försöken varje gång pulsen steg till 120 slag/min. Texten från hypnossessionerna återkommer vi till i del 3 av fallet Julio.

GEVÄRET OCH AMMUNITIONEN

"Chefen" återkom på skärmen ännu en gång, efter att samma vissling som tidigare hörts. Den här gången fick Julio bekräftat att han såg ut att vara i 65-årsåldern med våra mått mätt, medan besättningen verkade vara 35-40 år.

Efter "chefens" andra framträdande på skärmen återfick Julio återigen den telepatiska kontakten. Mannen vid hans sida frågade honom om geväret och vill veta vad det var. Julio började förklara för honom och han kallade på de andra. Alla fyra samlades på vänstra sidan om kontrollbordet i mitten. Sedan började de fråga honom: "Vad är det där?" Han svarade att det var ett gevär för att jaga djur med. "Jagar du för att du måste?" Nej, därför att det roar mig", svarade han. Då gjorde den längste av de tre en nästan osynlig gest, som för att säga "vilken vilde"

Sedan bad de att få undersöka geväret. De lät det vandra mellan sig, tittade på det med stor nyfikenhet och fällde några yttranden som kunde tolkas som; "Titta här vilka underliga saker de här håller på med."

Inte för ett ögonblick fick Julio känslan av att de tänkte ta geväret ifrån honom. Han var hela tiden medveten om att de var "goda människor". Innan han gav dem geväret, hade han tagit ur patronerna, helt enkelt för att han inte ville att de skulle råka skjuta sig själva. Och de blev verkligen intresserade när de såg patronerna falla ned på golvet. Han förklarade för dem att detta var hans "kulor" och öppnade till och med en patron för att visa vad den innehöll. De bad att få behålla den. Julio hade använt kniven för att öppna patronen. Först hade han dock svårt att hitta kniven. Det visade sig att den hade flyttats till fel ficka. (Det var tydligt att de redan hade haft den ute för att undersöka den eller också hade den fallit ut när de klätt av honom).

Så kände Julio hur han plötsligt blev väldigt röksugen och han plockade fram en cigarett. (Han röker mycket och hade inte tagit en cigarett på två timmar. När han sökte efter kniven stötte han emot cigarettpaketet och röklusten vaknade. Det är tydligt att han var omedveten om hur mycket som hänt honom.)

När Jose Antonio Campana frågade Julio (under hypnos) var han hade askat av cigaretten, svarade Julio att han helt enkelt gjort det på golvet, och ingen verkade ha någonting emot det. Medan han höll på att röka, frågade de om de fick en cigarett i studiesyfte. De fick en och lade den i samma cylinder som patronen. Julio bjöd också den längste av männen på en cigarett för att denne själv skulle kunna röka, men han tackade nej med en gest som verkade betyda att han inte tänkte dra in något sådant i sina lungor.

Sedan började de fråga Julio om hur vårt samhälle fungerar. Han berättade att det fanns två ideologiska block och förklarade om regering och riksdag. Han blev förvånad att så välinformerade personer frågade så enkla frågor. De visste ju annars tydligt det mesta om oss. Vid det här laget började hans beundran för dem avta något och en viss misstänksamhet smög sig på honom. Han visste inte om de

drev med honom eller vad de var ute efter.

De måste ha anat att han nu började bli rädd för efter detta lilla samtal sade de mycket vänligt till honom att han nu kunde lämna farkosten. Han tog hand om Mus. lade geväret på axeln och klev nedför stegen. Det var svårare att komma ner än upp.

Han gick genom farkosten tillsammans med den besättningsman som hela tiden beledsagat honom. Båda två gick tillsammans genom korridoren fram till hissen och där sade de adjö till varandra. Julio hade väntat sig att mannen skulle följa med honom ända ut till fältet. Senare förstod han varför han inte gjort det: utanför var det redan dagsljus och tydligen irriterades de av ljuset.

FARKOSTENS AVFÄRD

Julio klev in i hissen, dörr stängdes och han och Mus åkte ner. Efter några sekunder stannade hissen, metall-dörren öppnades och han befann sig utomhus i det skarpa solljuset. Han tog sig tillbaka till bilen i och fann att Mus redan var där och väntade på honom. (Hunden hade skjutit ut ur hissen med full fart). Julio satte sig i bilen och försökte lugna ner sig efter sin omtumlande upplevelse. Han provade motorn och den startade utan problem. Ljusen och radion fungerade också. Därefter beslöt han sig för att alltsammans måste ha varit en dröm. "Antagligen kom jag bara så här långt och somnade sedan", tänkte han för sig själv. Ändå mindes han händelsen som om den varit verklig med förvånansvärd skärpa. Han tänkte för ett ögonblick återvända för att se om farkosten fanns kvar, men var för rädd att göra det. För om farkosten inte stod där, kunde han ju tro att han höll på att bli tokig. Men om den å andra sidan fanns kvar, kanske de skulle ta honom igen. Alltså beslutade han sig för att stanna kvar i bilen. Han tror att han blev kvar där till omkring tolvtiden. Han slog på bilradion och väntade. Om den där saken fortfarande fanns kvar bakom kullen, måste den ju förr eller senare ge sig av. Slutligen när ingenting hände, startade han motorn och gav sig av mot Madrid.

Han körde sakta och omkring 13.00 stannade han vid vänstra sidan om vägen. Han tror det var några kilometer före Torremocha del Campo i

provinserna Guadalajara. Han behövde tid att tänka, så han tog med sig sitt gevär och gick på en promenad med Mus. Efter en stund blev han hungrig och när han letade efter kniven upptäckte han att han bara hade tre patroner kvar i fickan i stället för fem. Han saknade de två som han givit bort i ufot. Upphetsad kallade han på hunden och undersökte tasserna, där de stuckit honom med sprutan. Och det han fick se, fick blodet att nästan stelna i ådrorna på honom: för där fanns typiska märken efter en nål som stuckits in för att ta blodprov. Så allt detta hade verkligen hänt!

Efter detta gjorde han allt för att försöka glömma händelsen. Han började söka efter lämpligt jaktbyte, kanske som en slags försvarsmekanism. Upprörd som han var, gjorde han slut på nästan all ammunition och återvände hem med ett dussin vaktlar.

(Detta var emellertid inte slutet på Julios närbild. Den hade inte slutat i bilen, som alla undersökarna trodde till att börja med. Under februari 1980 upptäckte en av dem, dr. Jesus Duran, under en hypnossession av en slump att, i motsats till vad Julio själv trodde, hade han återvänt till farkosten och troligtvis gjort en ny utfärd med varelserna. Men vid slutet av denna hypnosomgång nådde Julio plötsligt en ny fas, där han gjorde häftigt motstånd och sedan dess har det varit omöjligt att få honom att delge någon ytterligare information.

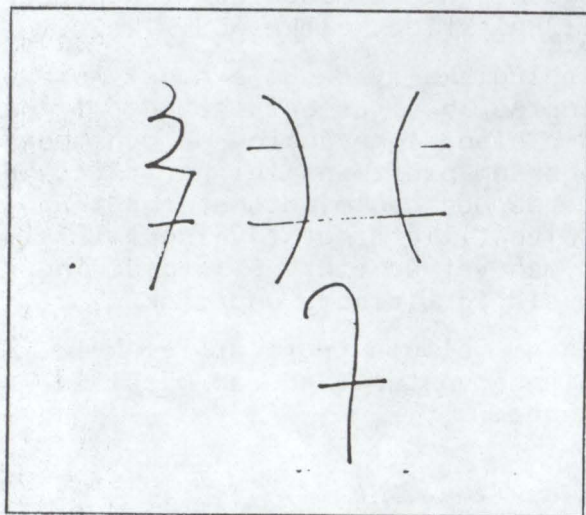

Bild. Julios reproduktion av ufonauternas skrivspråk.

DEL 3 FORTSÄTTER I NÄSTA SVÄVARE!

Källa: Flying Saucer Review, No 4 -85

Egyptens pyramider är byggda av cement och betong?

— Egyptens pyramider byggdes av cement och betong. Världens underverk göts helt enkelt i träformar på arbetsplatsen.

Fransk-amerikanske kemisten Joseph Davidovits på Barryuniversitetet i Florida tror sig ha avslöjat gåtan med de sägenomspunna pyramidbyggarna.

— Vem kan tro att egyptierna till exempel satt och högg ut nästan två och en halv miljon två och ett halvt ton tunga stenblock och släpade dem från stenbrottet bara för att bygga en enda pyramid, Cheopspyramiden, säger Joseph Davidovits.

Jobbar febrilt

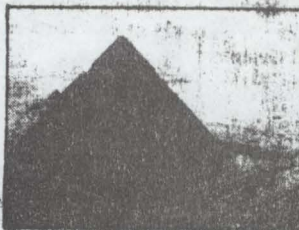
Har kemisten rätt så är gåtan med Cheopspyramiden, det enda som finns kvar av gamla världens sju underverk, löst. Naturligtvis betraktar vetenskapen fortfarande Josephs idéer som en

teori. Men han jobbar febrilt vidare och ska ge sig den på att lösa gåtan.

Inför en förvänsad internationell expertgrupp på Smithsonianinstitutet i Washington släppte Joseph nyheten vad han kallar för "bomben som räddar ut frägetekniken".

I 4.500 år har den egyptiska byggnadskonsten trolldundit en hel värld. Men så här enkelt har det gått till — menar Joseph:

Krossad kalksten och mörk-

Pyramiderna i Egypten har länge förbryllat forskarna.

Men nu är gåtan löst?

ralt bindemedel blandades, ungefär som man idag tillverkar modern betong. När två block var gjutna så användes sidorna på blocken som formväggar och man gjöt i ett block mellan dem. Det är därför som kalkstenarnas "passform" i pyramiderna är så fantastisk.

Bindemedlet till pyramiderna togs ur mineraler och ur slam från Nilen. Joseph har hittat bindemedlet som en "hud" utanpå pyramidväggarna. Dessutom finns det gott om luftbubblor i pyramidblocken. Sådana finns inte i egyptens kalksten. Med hjälp av den modernaste analys teknik som finns har han hittat stora mängder bindemedel i pyramiderna.

Skrattar

Många av världens historieforskare skrattar åt Joseph. Men det rör honom inte i ryggen. Han är helt övertygad om att det är den gammalegyptiska teknologin som används än idag. Må vara i något modifierad form.

Historieböckerna berättar om Cheopspyramiden att tiotusentals tvångsutskrivna bönder slet ihjäl sig för att matematiska snillen skulle få visa en eftervärld att Egypten var världen. Kanske jobbede de i själva verket i världens största murarverksamhet.

SVEN-ERIC ARDHAGE

NA -85

DET HELIGA ARABIEN

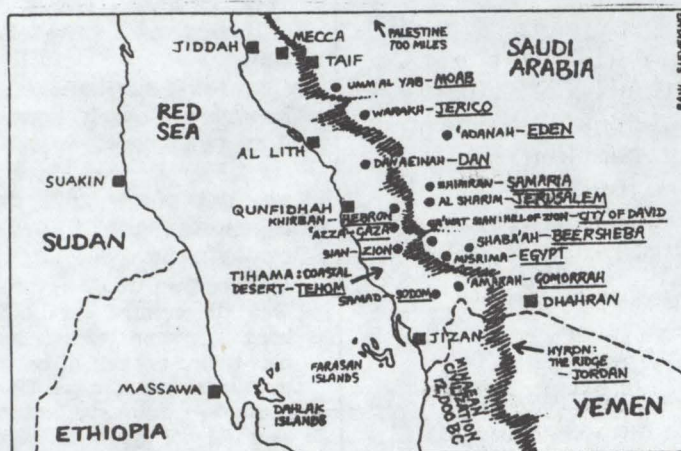
DET SOM BERÄTTAS I BIBELN ÄGDE, ENLIGT PROFESSOR KAMAL SAILIBI, INTE RUM I I PALESTINA UTAN I KUSTTRAKTERNA VID ASIR OCH SÖDRA HEJAZ SÖDER OM MECCA I I SAUDARABIEN. DET VAR HÄR SOM DAVID OCH SALOMON BYGGDE OCH BEFÄSTE SINA RIKEN

Prof. Sailibi, som är libanesisk kristendomsforskare - en av de främsta - säger att han snubblade över källan till denna teori av ren olyckshändelse när han studerade för-arabiska ortsnamn i regionen. Nästan alla de bibliska namnen finns koncentrerade inom en area av 10x20 mil.

Alla koordinater på de platser i fråga som finns beskrivna i Bibeln, kan spåras hit - det är mer än man kan säga om Palestina.

Sailibi jämförde de förarabiska namnen med de ursprungliga ovokaliserade hebreiska texterna, som ofta råkat ut för felöversättningar. (Det hebreiska skrivspråket innehöll inga vokaler och dessa måste alltså rekonstrueras i efterhand. Om vådan av detta läs Henry Kjellsons om forntida vetenskapliga mysterier. Jahve kan t.ex. översättas "Jag förintar" lika väl som "Jag är". Den som läser gamla testamentet är blir ganska benägen att hålla med om att "Jag förintar" måste vara den rätta översättningen. Övers. anm.).

Ett intressant fall i sammanhanget är det ord som översatts som Egypten - MSRYM i den ursprungliga ovokaliserade texten. På vissa ställen är det nog ingen tvekan om att

det verkligen rör sig om Egypten, men i vissa sammanhang kan det lika gärna handla om byarna Misrima och Al-Misir i södra Dsir. Det var här judarna hölls som slavar, och varifrån Moses utvandra- de och ledde sinaskar på den långa vandringen och Joshua slutligen förde dem över HYRDN (bergsryggen, åsen) i Bibeln översatt som Jordan, in i det förlovade

landet. TEHOM som vanligen översätts som "djupet" betyder egentligen TIHAMA, öknen som bildar kust utefter Röda havet.

De fyra urgamla namnen på platser i Bibeln, som fortfarande finns i Israel har förts dit av nostalgiska imigranter från västra Arabien under den tid som den judiska historien fokuserades till Palestina, cirka 500 f.kr.

Arkeologiska fynd som exempelvis Maobitstenarna, bevisar bara att det fanns judar bland innevånarna på den tiden. Frågan om prof. Sailibi har rätt, kan avgöras den dag myndigheterna i Saudarabien tillåter utgrävningar i Asir, som man vet är rikt på fornlämningar som aldrig tidigare undersökts.

Även om Salibis teori är felaktig, har han ändå upptäckt en rad märkliga samband.

Fortean Times, No 44.

POLTERGEIST

SUMMERING OCH SLUTSATSER FRÅN BOKEN "THIS HOUSE IS HAUNTED", AV GUY LYON
PLAYFAIR.

Vad kan vara mer Forteanskt än ett poltergeistfall? Fullständigt otroliga händelser äger rum med fantastisk regelbundenhet. Förvirringen är stor. Argumenten haglar. Vetenskapsmän kliar sig i huvudet, skrat-
tar nervöst och går sin väg muttrande "barnsliga trick". Och dessa underligheter bara fortsätter att hända.

Enfield-poltergeisten gav sig till känna på det jordiska planet den 31 augusti 1977, då möbler började kana omkring, kulor och legobitar susade genom luften och knackningar hördes från väggarna i ett trevligt hus i det, tills nu, lugna Enfield.

Fru Harper, skild, runt 40, gjorde vad hon kunde. Hon kallade på grannar som letade genom huset. Hon vände sig till prästen och till ett medium från trakten (utan framgång). Hon rapporterade det till stadsfullmäktige. Hon greps inte av panik.

Men fenomenet bara fortsatte ända tills en vänlig granne i desperation vädjade till polisen och sedan till ännu en auktoritet, *The Daily Mirror*. Dessa gjorde slutligen något. De bevakade händelserna ett flertal dagar och den 10 sept. stod "Huset med de underliga händelserna" på första sidan. Reporter George Fallows tyckte synd om fru Harper och hennes 4 uppskrämda barn och kontaktade *Society for Psychical Research* (SPR) (ung. Föreningen för psykisk forskning) och inom en vecka hade Enfield-fallet en undersökare på plats på heltid. Ännu en vecka senare hade Sherlock Holmes (Maurice Grosse) fått sällskap av Watson (jag själv).

Det förekom mycket synkronicitet även i detta stadium. Grosse, en välbalanserad uppfinnare och industri-designer hade upprepade gånger bett SPR att leta reda på ett fall som han kunde undersöka inom detta område. Den 8 sept. råkade jag sitta bredvid honom under en SPR-föreläsning (om poltergeist, förståss), där han berättade att han hittat ett fall och ville ha hjälp. Veckan innan hade jag just av-

slutat "*The Cycles of Heaven*" och en vecka senare skulle jag ha legat och solat på en portugisisk strand. Tidpunkten var perfekt, vilket är typiskt för poltergeist.

Inom kort blev både Grosse och jag vittnen till diverse underligheter. Jag såg när den yngsta dottern i huset reste sig ur en fåtölj och tog ett steg emot mej, när fåtöljen kanade efter henne och föll baklänges. (Ja, jag letade efter gömde trådar, medhjälpare och laserstrålar). Ett köksbord välte medan alla i närheten fanns i mitt blickfält, en hög med strukna kläder "hoppade" ner på golvet från ett bord och min egen anteckningsbok lyfte från en säng mitt framför näsan på mej och rörde sej mot huvudet på den som låg i sängen, vars ben inte hade rört sej.

Grosse, då ensam i köket, såg en kall och tom tekanna vagga fram och tillbaka som om den utförde dansen för hans skull. Han såg en dörr öppnas och stängas ett flertal gånger. Han såg en kula fara förbi honom som om den skjutits från en osynlig katapult och han såg en stor soffa lyfta upp i luften och landa upp-och-ner. Det inträffade en hel massa saker. Det blev "så illa", som en av barnen uttryckte det, att de hände fortare än vi hann att notera dem, men turligt nog spelade vi in ganska många på band. Vi tappade räkningen någonstans över 400 och gjorde anspråk på världsrekordet, som dessförinnan hölls av William G. Roll i fallet vid Miami-varuhuset år 1967, och koncentrerade oss på att få hållbara bevis för vissa av händelserna.

Vi började ambitiöst med en infraröd kamera som vi vänligt nog fick låna från Pye Business Communications, vars vänlige chefsdemonstratör var med för att hantera den. Resultatet: Alla lampor på bandspelaren tändes på en gång, sedan trasslade bandet till sig fullständigt och hela bandspelaren måste tas isär. När sedan allt var i ordning

satt vi och betraktade flickan som sov i 3 timmar. "Saken" var rädd för kameror.

Fotograf Graham Morris hade mer tur. Efter att från början skickats av *Daily Mirror* att undersöka fallet, kom han tillbaka flera gånger på fritiden med så mycket utrustning att han kunde öppna affär och hans tålmod och skarpsinne belönades. Med en stor uppsättning av motordrivna Nikon-kameror, en snabbbladdare för blixtar och sladd för fjärrkontroll, fick han en mängd foton som inte är lätta att förklara. Den bästa sekvensen består av 5 bilder och visar att sängkläderna dras av en av flickorna när en gardin blåser in i rummet och snor ihop sej själv till en hård spiral. (Fönstret var stängt!) Denna spiral, eller vortex-effekt, återkom ständigt, och kan vara en viktig nyckel till poltergeistkraftens mysterium.

Graham själv träffades hårt i pannan av en legobit just när han tog ett foto - och detta föreställer en man med armarna i kors, en annan med händerna i fickorna, och ingen mer. Han fick en otäck bula alldeles ovanför ögat och den fanns där i flera dagar.

Sedan har vi knackningarna. De lät som om de gjordes av någon som ville ha uppmärksamhet, så vi knackade tillbaks och fick en slags kontakt. Vi använde den gamla "1 för nej och 2 för ja"-metoden och fick intressanta resultat. Vid mitt första försök till kommunikation talade jag med "saken" från rummet, som ligger precis under sovrummet där hela familjen låg och sov, med lyset på och min bandspelare igång.

Vi knackade glatt på ända tills jag frågade: "Inser du att du är död?" Då följde en kort tystnad följt av ett totalt tumult då allt på övervåningen flög åt alla håll. "Saken" måste ha blivit förolämpad för den talade aldrig till mej igen, åtminstone inte genom knackningar.

Maurice Grosse hade mer tur. Efter en lång och tålmodig utfrågning fick han veta att "knackaren" hade bott i detta huset för 53 år sedan - den knackade faktiskt exakt så många gånger då jag hade örat och mikrofonen pressade till golvet under en underlig sekvens när ljudet tonade upp och ner som en svag radiosignal. Därefter blev knackningarna oorganiserade och Grosse frågade: Leker du med mej? Två sekunder senare lyfte en pappkartong full av småkuddar från golvet precis inom hans synfält och träffade honom i pannan med exakt träffsäkerhet. Ett team från BBC Nationwide försökte upprepa det 9-10 gånger men misslyckades.

De underligaste händelserna i hela historien, som höll på ca 14 månader, ägde rum precis den dagen som den yngsta flickan

fick sin första menstruation. Utan tveivel en tillfällighet. Denna dagen hade poltergeisten en show för allmänheten. Flickan sågs flyta omkring i sovrummet i fullt dagsljus, av flera förbipasserande, av vilka två gav oss mycket exakta beskrivningar. En lade märke till att flickan plus några små kuddar virvlade runt i en slags spiral. Han lade även märke till att en stor röd kudde syntes på hustaket när han kom promenerande på trottoaren emot huset. Ingen hade öppnat något fönster.

Samma dag berättade flickan att hon gått "genom väggen" till grannens hus och grannfrun hittade en av flickans böcker på sitt sovrumsgolv. Vi lyckades faktiskt aldrig förklara den händelsen.

Sedan har vi den berömda "Rösten". Ganska länge hade det förekommit underliga skall och visslande ljud från flickans riktning och en kväll fick Grosse "saken" att tala. Han gjorde detta på inrådan av prof. J.B. Hasted, rektor för institutionen för fysik vid Birbeck College, vilken är en direkt motsats till den sorts vetenskapsmän Fort brukade ge sej på. Han visade inte bara ett aktivt intresse under hela tiden, utan lånade även ut sin assistent David Robertson i två veckor på heltid. David, som var med oss under den mest aktiva fasen har bevittnat fler paranormala fenomen än någon SPR-medlem har upplevt under sin livstid.

"Saken" talade verkligen, med ett skrapande lågt morrande ljud, som jag aldrig kommer att glömma och sedan blev det verkligen förvirrande. Två framstående SPR-medlemmar påstod efter 1/2-timmes undersökning att flickan drev med oss, medan en buktalare, som sänts ut av *Daily Mirror*, löste mysteriet redan innan han kom till huset. Flickan gjorde det med sin diafragma, sa han. Det gjorde hon nu inte. Hon visste inte ens vad diafragma var. Hon gjorde rösten, vilket vi senare bevisade med instrument, med sina falska stämband (lat. plica ventricularis). Denna del av struphuvudet används inte i normalt tal och det gör vansinnigt ont om man använder den mer än ett par sekunder. Ändå så kunde flickan hålla på i timmar utan att ens harkla sej. Rösten berättade inte mycket av värde. Jag fick intrycket att flera stycken trängdes i en astral telefonkiosk, och att alla slet luren

från varandra och fast rösterna liknade varandra mycket fanns det ett par fraser som gav intryck. En gång berättades det att rösten var 72 år gammal och kom från kyrkogården i trakten och letade efter sin familj. Han uppgav ett namn och då jag spelade upp denna bandinspelning i ett Robbie Vincent-program på BBC Radio London, ringde genast en dam som sa att det namnet var hennes farfarsbrors, som hade bott i Enfield. Vi håller nu på att leta reda på hans grav på kyrkogården.

Rösten kunde ibland hänfälla till de grövsta obsceniteter. När jag frågade om det bara var flickans överspända undermedvetna, fick jag till svar: "Fuck off. Det är klart att jag inte är." Om ni hade frågat om det var djävulen, Hitler eller vem som helst, är jag säker på att svaret skulle ha blivit "ja". Sedan skulle det bara ha varit en fråga om att "utdriva" det tills det försvunnit eller tills den stackars flickan fallit ner död, som vid det otäcka Annelise Michelfallet i Tyskland efter vilket två präster dömdes till dråp.

Kan vi förklara poltergeistfenomenet? George Owen ställde frågan i titeln på sitt utsökta och slutgiltiga arbete i ämnet. Svaret är nej, det kan vi inte, men vi vet en hel del mer om det än vi gjorde 1977, huvudsakligen tack vare Maurice Grosses envishet och samarbetet med den lidande familjen Harper i Enfield.

Det verkar nu klart att poltergerist är ett syndrom - en samstämmighet av symptom, inklusive ett överskott av bioenergi, som ibland kommer till uttryck i en omgivning av spänning och frustration. Och fastän varken jag eller någon annan kan förklara varför möbler välter, så har vi i alla fall en viss möjlighet till förklaring. Alltså:

När människor emitterar stora energimängder kan dessa forma en separat fysisk enhet som tar skepnad av en slags psykisk fotboll. Denna är sfärisk och mycket kall. Den kan röra sig av egen kraft, den kan omge föremål och förflytta dem med sig - inte kasta bort dem, men innesluta dem, som Allan Kardec sade 20 år innan SPR var grundat.

Föreställ er ett gäng pojkar som vandrar omkring på landet. De kommer plötsligt till ett stort tomt tält med en fotboll i mitten. Vad gör de? De sparkar bollen naturligtvis och har trevligt tills de tröttnar. Sedan går de hem och dricker te.

Något liknande verkar hända i poltergeistfallen. Ett gäng med oköttsliga medvetandepaket, andar eller vad vi nu vill kalla dem, vandrar omkring och möter bioenergifotbollar som de börjar leka med. Om energibollen är tillräckligt stark så får också de större pojkarna, goda eller onda, tag på den för bollen är ett medel för växelverkan mellan deras dimension och vår egen.

Ibland blir dessa bollar synliga, men vanligtvis bara de som kontrolleras av goda varelser (berättelser om lysande ljus på berg osv.)

Ibland kan de upplösas och då uppstår en otäck lukt när de smälter till pölar på golvet. Naturligtvis behövs fler bevis för att stödja denna förklaring och problemet är att poltergeistfenomenen inte är samarbetsvilliga.

Skotten Macbeth lärde sig i slutet av akt 1 att den osynliga världen avslöjar sig på sina egna villkor, inte våra. Jag vet precis vad han kände då han, efter att häxorna gjort sina imponerande förutsägelser, utropade:

HÅLL NI HALVKVÄDERSKÖR, OCH SÄG MIG MERA...

SÄG MIG VARIFRÅN NI HAR EN SÅDAN MÄRKLIG VETSKAP!

VARFÖR HEJDAR NI OSS PÅ DENNA TORRA HED

MED SÅDAN SIAR HÄLSNING

TALA, TALA! (häxorna försvinner)

Ja, häxorna försvann. Det gör de alltid.

Guy Lyon Playfair, Fortean Times
No 33

YAMA MOTOS ÅTERKOMST

DENNIS DALLISONS PROBLEM BÖRjade REDAN I BARNDOMEN. HAN BETRAKTADES SOM EFTERBLIVEN AV FÖRÄLDRAR OCH LÄRARE.

Eftersom han märkte att han hade svårt att förstå vissa saker, trodde han på det själv också.

Men allting ändrades den dag armén skickade honom till Japan. "Det var något med Japan som fick mig att vakna upp," förklarar Dallison. "Jag lärde mig japanska själv på några månader och talade det hela tiden."

Efter denna urladdning klarade den tidigare så tröge Dallison college med glans och två akademiska examina. Trots detta fördjupades hans psykiska besvär och det enda som verkade hjälpa var att studera allting han kunde finna om liv på andra planeter och reinkarnation.

Dessa studier ledde till en vändpunkt i hans liv. Det var när han tittade på en tv-intervju med Ruth Norman från the Uranus Foundation i El Cajon, Kalifornien. (Hon är bland sina lärjungar känd som ärkeängeln Uriel och hävdar att hon har kontakt med utomjordiska varelser, som arbetar för universell fred). Vid ett tillfälle berättade Norman att hon i ett tidigare liv varit Sokrates.

"När hon sa det," rapporterar Dallison, "såg jag henne förändras till Sokrates i grekiska kläder och allt. Jag föll nästan av stolen. Jag började studera hennes böcker och flyttade senare till El Cajon för att studera för henne."

Där träffade han en terapeut, som arbetade med att locka fram människors tidigare inkarnationer. Han mötte också den person som skrivit den japanske amiralen Isoroku Yamamotos biografi. "Varje gång han pratade om Yamamoto vände det sig i magen och min inkarnationsterapeut uppmuntrade mig att lära mig mera, säger Dallison. "En dag tittade jag på ett foto, där Yamamoto talade till en grupp sjöofficerare och plötsligt såg jag allt genom hans ögon hur jag själv talade

till dem. Efter detta har minnen från detta liv återkommit om och om igen. Jag har fått känna av den skuld jag ådrog mig som Yamamoto, när jag ledde soldaterna att döda och bli dödade. Och för första gången känner jag att jag har kontroll över mig själv.

Det här är förvisso en underlig berättelse, men inte någonting nytt för parapsykologen Emily Williams Cook vid Virginiauniversitetet, som har studerat reinkarnation i sju år. Hon tror att vissa människor verkligen minns liv de en gång kan ha levat, men hon tror inte att Dallison är en av dem. "Vi har massor av liknande fall," säger hon, "det är svårt att hävda att minnen inte bara är ett resultat av vad människor läst och hört men inte direkt medvetet kan erinra sig."

"Vi ser på reinkarnationsterapin med största skepsis," tillägger hon. "Dessa grupper tenderar att uppmuntra fantasi-fulla människor och jag känner inte till något fall från det hållet som varit övertygande."

Owen Davies, OMNI, Nov -85

(Amiral Yamamoto var bl.a. en av de ledande planläggarna för anfallet mot Pearl Harbor. AS.)

-HAN HAR JUST BLIVIT FÖRFLYTTAD FRÅN TOBAKS- TILL ALKOHOLFÖRSKNING.

ELDSVÅDOR DÖDADE DINOSAURER

STORA ELDSVÅDOR KAN HA UTROTAT DINOSAURERNA. ELDEN STARTADES AV ETT METEORITNEDSLAG, SOM MÅNGA VETENSKAPSMÄN TROR INTRÄFFADE FÖR OMKRING 65 MILLIONER ÅR SEDAN.

Tre forskare vid Chicagouniversitetet har funnit bevis för en sådan katastrof - en typ och mängd av sot som bara kan ha producerats av kraftiga eldar.

Man gissar att meteoriten var 10 kilometer i diameter. Om den hade störtat på land skulle den ha lämnat efter sig en 150 km bred krater. Dess explosiva kraft kan ha varit många gånger större än vid ett bombardemang av kärnvapen. Tills nu har man trott att nedslaget på jordytan skulle kasta upp ett dammoln som blockerar solstrålningen och resulterar i månader av intensiv köld. Denna idé ledde till teorin att ett kärnvapenkrig skulle ge samma resultat - en "atomvinter".

Wendy Wolbach, Roy Lewis och Edward Anders tror att det i första hand var sot från de eldar kometen antände, som svepte in jorden i mörker. Enligt deras hypotes skulle kometens nedslag, även om det skett i havet, (vilket är troligt eftersom ingen krater återfunnits), ha tänt ett eldklot som att fyr på marken och vegetationen minst 100 mil därifrån.

Sotet blockerade solljuset och kylde ner jorden. Kolmonoxidens koncentration från denna katastrof kan ha nått 50 delar per million i atmosfären, en klart giftig blandning. Tillsammans med andra rökgaser kan det ha dödat dinosaurerna mycket snabbt.

Det här är den mest troliga förklaring till det sot man funnit i sediment 65 millioner Mya, säger gruppen från Chicago.

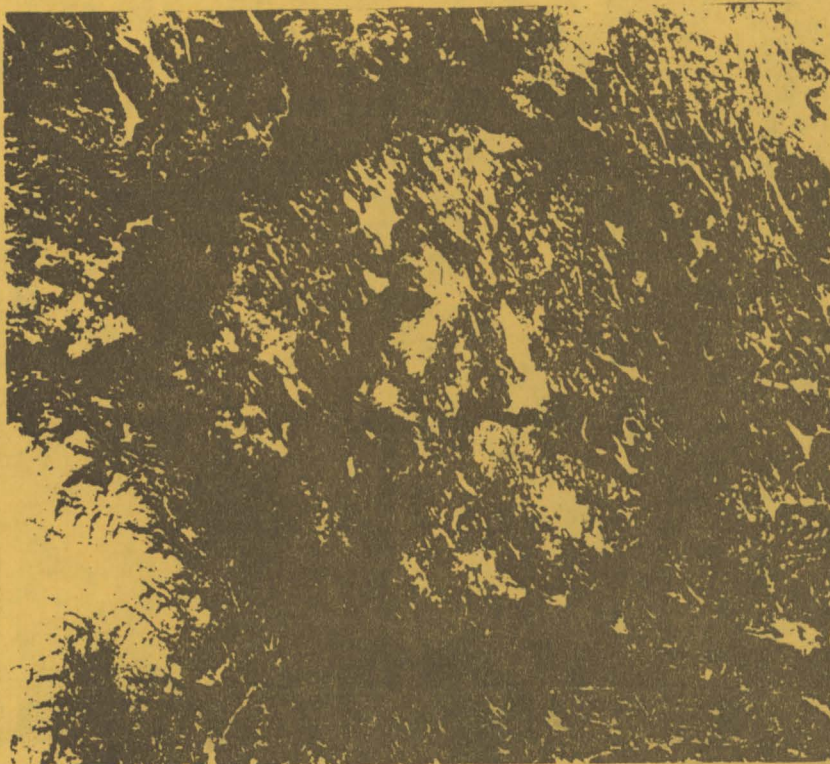

Bild. Manicouagan-kratern i Quebec. 70 km bred

I en artikel för tidningen SCIENCE berättar de, att de stött på vad som verkar vara ett världsomspännande bälte av sot i sediment från krita-tertiärtiden. Man sökte också efter ädelgaser som borde ha frigjorts av ett nedslag.

Några gaser har man inte funnit. Vad man fann var rent grafitiskt kol, mest i form av dammpartiklar på 0,1 - 0,5 mikrometer. Kolet var koncentrerat till omkring 0,021 gram/cm², vilket betyder att flödet i luften av kol efter meteorens nedslag var 10.000 gånger större än idag.

Christopher Joyce, New Scientist
10 okt. -85

MEDI EMSAVGIFTEN !

SVÄVAREN

NO 4

-85

SVÄVAREN ÄR FÖRENINGSGRAN FÖR
UFO-CENTER KARLSKOGA
TIDNINGEN UTKOMMER EN GÅNG I
KVARTALET

* * * * *

REDAKTIONEN BESTÅR AV :

ACKE O EVA SVENSSON

OWE LEWITZKI

JÖRGEN STENKVIST

LISBETH ÅRSTAD

BIDRAG I FORM AV ARTIKLAR ,
TECKNINGAR O. DYL. MOTTAGES
PÅ REDAKTIONENS ADRESS :

SVÄVAREN
C/O ACKE SVENSSON
ROSENDAL 12 B
691 53 KARLSKOGA
TEL. 0586/301 55

PRENUMERATION ERHÅLLES ENKLAST
GENOM INSÄTTNING PÅ POSTGIRO-
NUMMER 440 66 91 UFO-CENTER
AVGIFTEN ÄR FÖR
ENSKILD MEDLEM 75 KR
FAMILJ 90 KR
SKOL/PENSIONÄR 45 KR

UFO-CENTER KARLSKOGA
C/O OWE E. LEWITZKI
BLADVÄGEN 25
691 48 KARLSKOGA
TEL. 0586/37678

